

PHẬT LÊN TRỜI ĐẠO-LỢI THUYẾT PHÁP CHO THÂN MẪU QUYỂN HẠ

Lúc đó, Hiền giả Đại Mục-kiền-liên, phát lời thỉnh mời khuyến vô biên, vô số ức trăm ngàn các chúng Thiên tử, các Thiên nhân dục hành, Thiên nhân sắc hành, ai cũng mau đem hoa hương, hương bột, tạp hương, cờ phướn đi đến chỗ Đức Phật, để cúng dường Thế Tôn. Họ đánh lễ dưới chân Ngài, rồi ngồi qua một bên.

Bấy giờ, Tôn giả Đại Mục-kiền-liên, trở về chỗ Đức Phật, cúi lạy sát đất, rồi đứng phía trước.

Đức Phật bảo Tôn giả Mục-kiền-liên:

–Ông hãy lắng nghe, Như Lai đã hiện thần túc, chánh giác biến hóa, mà trong kinh gọi là “Sự cảm động, oai thần biến hóa của Như Lai”. Hãy khéo suy nghĩ.

Tôn giả Mục-liên thưa:

–Con xin vâng lời lắng nghe.

Đức Phật bảo Tôn giả Mục-liên:

–Tam thiên đại thiên thế giới này, có trăm ức mặt trời, mặt trăng; có trăm ức bốn biển lớn; trăm ức núi chúa Tu-di; trăm ức bốn thiên hạ. Đó gọi là tam thiên đại thiên thế giới, là một cõi Phật.

Ý ông thế nào? Có phải Đức Phật, riêng ở tại một cõi Diêm-phù-đề, mà thành Chánh giác chăng? Đừng có nghĩ như vậy. Vì sao? Ta hiện hữu cùng khắp bốn phương thế giới, tùy thuận ứng hóa, tùy các loại chúng sinh mà giảng nói kinh pháp. Hoặc hiện đã thành Phật, hoặc lại thị hiện ở trong bào thai, hoặc lại thị hiện tại trời Đâu-suất, hoặc lại hiện thân đã diệt độ.

Đức Phật bảo Tôn giả Mục-liên:

–Ở tam thiên đại thiên thế giới này, về phía Đông, cách xa một vạn hai ngàn bốn đại thiên hạ, bốn bờ cõi lớn, có thế giới tên là Vô

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

cầu, Đức Phật ở đó, hiệu là Ly Cấu Ý Như Lai Chí Chân Chánh Đẳng Chánh Giác, hiện đang thuyết pháp. Tại bốn bờ cõi lớn của thế giới Phật, các chúng sinh ở đó, rất ít dâm, nộ, si nên rất dễ khai hóa, có ít người học hạnh Bồ-tát và hàng Bích-chi-phật, nhưng có nhiều Thanh văn.

Lại nữa, này Mục-kiền-liên, Đức Như Lai Ly Cấu Ý ấy cứ mỗi lần tập hội thuyết pháp, hướng dẫn cho chín mươi chín ức các Thanh văn ở tại cõi nước đó; Đức Như Lai giáo hóa như vậy, không ngoài việc giúp họ chứng bốn Thánh quả. Tại cõi nước như vậy, Đức Như Lai không nói về Tu-đà-hoàn, Tư-đà-hàm, A-na-hàm. Tại thế giới ấy, một lần ngồi nghe kinh, là chứng được sáu Thần thông, cho đến tám môn giải thoát. Lúc họ đã đạt được thần túc, họ liền bay lên hư không, cao tới bốn trượng, chín thước; trong thân bốc lửa, thân thiêu hủy xong thì vui cảnh Niết-bàn và tự nhiên lửa tắt, không có tro khói gì cả. Tại cõi nước ấy, Như Lai luôn nói kinh pháp, không hề ngừng nghỉ. Việc cứu độ quần sinh cũng không hề trễ nãi. Các chúng Thanh văn, diệt độ hằng ngày; họ cũng không mua bán để mưu sinh; lúc muốn ăn uống, hễ nghĩ thì liền có, không truyền dạy bằng miệng, y, thực, nhà cửa đều do hóa sinh, giống như trời Đao-lợi, đều tự nhiên sinh, không phải thai sinh, mặt đất bằng vàng tía. Đức Như Lai Ly Cấu Ý thọ đến năm trăm tuổi. Nhân dân nước ấy cũng lại như vậy. Cũng có Trung thiên.

Này Mục-liên! Muốn biết Đức Như Lai đang thuyết pháp ở cõi ấy là ai? Là người nào khác chăng? Ông đừng có nghĩ như vậy. Vì sao? Vì đó chính là thân của ta vậy. Thần túc, oai thần của Phật đã biến ra, thì tất cả Thanh văn, Duyên giác không thể làm được!

Đức Phật bảo Tôn giả Mục-liên:

—Ở tam thiên đại thiên thế giới ấy, về phía Nam, cách xa mười tám lần bốn đại bờ cõi; có bốn bờ cõi lớn tên là Bảo thành, dùng ba thứ báu là vàng, bạc và lưu ly, làm đất, làm cây. Tại đó, có Đức Phật hiệu là Như Lai Bảo Thể Phẩm Chí Chân Chánh Đẳng Chánh Giác, hiện đang thuyết pháp. Đức Như Lai chỉ trình bày và diễn giảng pháp của Duyên giác, ít nói về Thanh văn thừa, các vị học pháp Bồ-tát lại càng ít hơn. Với những vị học Duyên giác thừa, nếu cõi nước ấy bỗng nhiên kết thúc, họ sẽ sinh đến cảnh giới

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

khác, cảnh giới đó không Phật và họ thành đạo Duyên giác.

Này Mục-liên! Ý ông thế nào? Đức Như Lai Bảo Thể Phẩm đang giảng thuyết kinh ấy là người nào khác chăng? Đừng nghĩ như vậy. Vì sao? Vì đó chính là thân của ta vậy. Đức Như Lai đã hiện oai thân, biến hóa, giảng nói kinh pháp ở đó, hàng Thanh văn và Duyên giác không thể biết được!

Đức Phật bảo Tôn giả Mục-liên:

–Ở tam thiên đại thiên thế giới ấy, về phía Tây, cách xa hai mươi hai lần bốn cõi nước lớn, có cõi nước Tứ vực tên là Bảo cấm, mặt đất làm bằng bảy báu là kim ngân, lưu ly, thủy tinh, san hô, hổ phách, xa cừ và mã não hợp thành; cây cỏ, quang cảnh ở đó, đều do các báu hóa thành; lầu gác, lan can, vườn tược, nơi kinh hành đều làm bảy báu; trong ao tắm, đầy loại nước tám vị, trong mát, rất đẹp. Giống như cung điện, sự ăn uống và y phục của chư Thiên trên trời Đâu-suất. Nhân dân cõi đó, cũng lại như vậy, hoàn toàn không khác.

Lại nữa, nước ấy không có tên gọi người nữ, cũng không do người nữ sinh ra. Dân chúng ở đó không khởi sinh điều như, xấu ác, đều do hoa sen hóa sinh, họ ngồi kiết già thiền định. Chúng sinh cõi ấy, không có dâm, nộ, si; không có ý tưởng ham muốn; không có ý tưởng sân tức giận dữ; không có tưởng lo sợ bị hại; cũng không vào bào thai. Đức Phật ở cõi đó, hiệu là Bảo Thành Như Lai Chí Chân Chánh Đẳng Chánh Giác, hiện đang thuyết pháp. Điều Đức Như Lai giảng nói hoàn toàn là tạng của pháp điển Bồ-tát, Tổng trì, Kim cang, Phân biệt tam trường, phụng tu Lục độ cực hạnh. Có vô số loài chúng sinh không thể nghĩ bàn đều phát đạo ý Vô thượng chánh chân; có rất nhiều người đạt được pháp Nhẫn bất khởi. Đức Như Lai thọ ký cho vô lượng người được ý đạo Vô thượng chánh chân. Cõi đó không có tên gọi là Nhị thừa, tức là hàng Thanh văn, Duyên giác; mà chỉ toàn là Đại thừa, không có tình dục, thấy đều trong sáng, không có chút xấu dở nào. Các chúng Bồ-tát đầy cả thế giới. Thọ mạng của Đức Phật ấy, là tám vạn bốn ngàn năm. Chúng sinh cõi đó, sau khi chết không rơi vào địa ngục, ngạ quỷ, súc sinh, không đạo lạc vào tám nạn. Các Bồ-tát ở đó, lúc thọ thân, mạng chung liền được sinh về cõi Phật thanh tịnh mà Đức Như Lai đang

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

ở, Trời, Rồng, Quỷ, Thần, A-tu-luân, Kiên-đà-la, Ca-lưu-la, Chân-đà-la, Ma-hầu-lặc tâm chí đều đồng nhất, hướng đến Nhất thiết trí, các tuệ đều thông; không thích nghĩa khác, chỉ thích Phật pháp. Hình thể y phục của Trời, Rồng, Quỷ, Thần cử động tới lui, không thể phân biệt được, họ chỉ có tên khác nhau mà thôi. Trời, Rồng, Quỷ, Thần cùng với nhân dân ở đó, đều từ một cội nguồn, không có khác nhau.

Này Tôn giả Mục-liên! Ý ông thế nào? Đức Bảo Thành Như Lai ấy đang giảng thuyết kinh đạo, mở bày, giáo hóa chúng sinh ở cõi đó, là ai khác chăng? Đừng có nghĩ như vậy. Vì sao? Vì đó là thân của ta, do thân tức Như Lai biến hóa ra, hàng Thanh văn và Duyên giác không thể nào biết được.

Đức Phật bảo Tôn giả Mục-liên:

–Ở tam thiên đại thiên thế giới này, về phương Bắc, cách xa ba mươi sáu lần bốn bờ cõi lớn; có bốn bờ cõi lớn tên là Vô khủng cụ. Cõi đó, làm bằng vàng ròng, bạc trắng pha trộn mà thành. Cõi đó, không có các hoạn nạn của hàng địa ngục, nạ quỷ và súc sinh; cũng không có tám nơi sợ hãi. Hành động của nhân dân xứ ấy, không phạm cấm giới cũng như tà kiến, chí tánh lễ độ, thuận hòa, không tàn bạo, cũng không có nghe tiếng của chúng ngoại đạo, dị học và tà vạy. Đức Phật ở đó, hiệu là Vô Úy Như Lai Chí Chân Chánh Đẳng Chánh Giác, hiện đang thuyết pháp. Đức Phật đó, lúc mới đến dưới gốc cây, thì đã có bảy mươi hai các loại ma, cai quản cõi Tu-ma-đề muốn chiến đấu với Ngài.

Lại nữa, Đức Như Lai ấy lúc còn làm Bồ-tát tu hành không buông lung, thành tựu các thông tuệ, ma cũng liền đến ngăn chặn. Lúc ấy, Đức Như Lai tùy theo số lượng của ma, mà hóa làm các cây Phật; biến các Bồ-tát cũng nhiều như vậy. Tất cả đều ngồi dưới gốc cây Phật.

Các ma thấy vậy, nên lo sợ, cho là điều chưa từng có. Làm sao biết rõ được thân của Bồ-tát, để chúng ta phá hoại đạo ý của họ?

Các hóa Bồ-tát bảo với chúng ma:

–Tất cả các pháp đều như huyễn hóa, vậy nay các người làm sao náo loạn? Giả sử các người có thể phân biệt được, thì phải phát

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

đạo phước đức, hoan hỷ, Vô thượng chánh chân. Các người đã không khuyến trợ để phát đạo ý, mà trở lại còn ngăn chặn sự phát đạo ý, rồi còn đến đây tạo tội phá hoại, náo loạn với Bạc giác ngộ? Các người không bao giờ làm hại hay phá hoại được!

Các ma hỏi lại:

–Nếu phát đạo ý Vô thượng chánh chân và khuyến hóa người khác, thì người phát đạo lớn ấy, phước đức như thế nào?

Bồ-tát đáp lại:

–Đối với sông ngòi, đất đai của thế giới chư Phật, đầy dẫy bảy báu; nếu đem ban cho hết, thì so với phước đức của người phát đạo ý, không thể nào hơn được.

Lại nữa, nếu của họ đối với cõi nước của chư Phật, nhiều như cát sông Hằng, đều đem cúng dường tất cả cho các chúng học giả, tùy theo ý muốn của họ mà cung cấp đủ cho; đem so với người khuyến hóa phát đạo ý, thì phước đức còn nhiều hơn người cúng dường ở trên.

Ma lại hỏi:

–Giả sử có người phá hoại, náo loạn đạo ý, thì bị tội như thế nào?

Các Bồ-tát đáp:

–Nếu có người, móc hết cặp mắt của chúng sinh thì bị tội có nhiều không?

Đáp:

–Rất nhiều!

Các Bồ-tát nói:

–Kẻ phá hoại đạo ý còn bị tội nhiều hơn kẻ ấy.

Khi ấy, vô số ức các chúng ma, nghe lời nói đó, thấy sự biến hóa lớn như vậy, đều phát đạo ý Vô thượng chánh chân đều dùng hoa trời, hương trời, đủ các loại hương, rải hoa, đốt hương, dâng cúng các Bồ-tát, thổi các âm nhạc, có đến trăm ngàn loại. Họ đều khen ngợi:

–Nguyện cho Thánh chúng mau được đạo Vô thượng chánh chân.

Bấy giờ, có một vị Bồ-tát đã thành bậc Chánh giác cao tột, nói với một vị trời:

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

–Các chúng ma này đều thoát khỏi đường ác, nên mới phát đạo ý.

Đức Như Lai là người ban cho sự không sợ hãi. Vì vậy cho nên, gọi Đức Như Lai là Vô Sở Úy.

Đức Như Lai Vô Sở Úy là ai khác chăng? Đừng có nghĩ như vậy. Vì sao? Vì đó chính là thân của ta vậy.

Đức Phật bảo:

–Này Mục-kiền-liên! Đức Phật biến ra tên gọi thế giới ấy, rồi thị hiện thuyết pháp, là do oai thần của Như Lai cảm ứng mà nên, không phải tất cả hàng Thanh văn và Duyên giác có thể làm được.

Đức Phật bảo Tôn giả Mục-liên:

–Ở tam thiên đại thiên thế giới này, về phía Đông nam, cách xa tám vạn bốn ngàn bốn bờ cõi lớn, có một nước, tên là Phổ cảm thái sắc. Đức Phật hiệu là Chúng Hoa Như Lai Chí Chân Chánh Đẳng Chánh Giác, hiện đang thuyết pháp. Ở bốn bờ cõi lớn ấy, có đủ các thứ tốt đẹp, tám sản phẩm ngọc báu làm thành mặt đất, màn báu che ở những giao lộ. Mặt đất mềm mại giống như tấm vải tốt, cỏ bằng ngọc báu, cao tự nhiên cao bốn tấc, trái đầy mặt đất, khi ta đặt chân lên cỏ, thì thấy cỏ phủ lên chân, lúc đưa chân lên, rồi đặt xuống, cũng giống như vậy, mặt đất bằng phẳng giống như lòng bàn tay. Thế giới Phổ cảm ấy, có thành quách lớn, tên là Thượng hiền, nhân dân đông đúc, an ổn, không có các tai họa, lúa gạo dồi dào, dân chúng sung sướng. Không kể thứ lớp, nhưng nhân dân ở đó rất phồn thịnh, đông vui. Ở phía Đông, phía Tây thành đó dài một ngàn hai trăm tám mươi dặm; phía Nam, phía Bắc rộng sáu trăm bốn mươi dặm. Nhân dân cư trú trong thành lớn Thượng hiền nhiều vô số kể, còn nhiều hơn cả nhân dân nước An-ca, Ma-kiệt, Câu-lâu-sa.

Đức Như Lai Chúng Hoa thường du hóa ở thành lớn Thượng hiền, mỗi lần thuyết pháp hóa độ có ba na-do-tha người chứng được La hán, có ba na-do-tha người được quả A-na-hàm, có ba na-do-tha người được quả Tư-đà-hàm, giữ hạnh vắng lặng; có ba na-do-tha người chứng được đạo tích, có ba na-do-tha người hóa Duyên giác thừa. Lại có gấp đôi số người trên, đều phát đạo ý Vô thượng chánh chân; có vô số người đều gieo trồng các gốc đức. Tại cảnh giới của bốn bờ cõi lớn ấy, có một loại cây, tên là Mật hợp thành, luôn có

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

hoa quả, mùi vị rất ngon, như món ăn có trăm vị; người nam, kẻ nữ, nếu lấy hoa quả của cây ấy để ăn, thì no cả bảy ngày đêm, không bị đói khát, sắc mặt tốt đẹp, hình sắc biến đổi, tánh khí sung mãn, sức lực cường thịnh, hình thể nhẹ nhàng. Từ lúc ăn hoa và trái cây ấy về sau, cũng không có đại tiện, tiểu tiện, không có nước mắt, nước mũi gì cả; không có cày đất, gieo giống, mua bán, cầu lợi. Khi ăn hoa quả ấy vào, tự nhiên được an ổn; cũng không có sự giàu nghèo; việc ăn uống, nhà cửa, họ hoàn toàn không có sai biệt.

Lại nữa, Đức Như Lai ấy, có các Thanh văn số lượng đến sáu mươi bốn trăm ngàn ức na-do-tha. Còn các chúng Bồ-tát lại nhiều gấp đôi số ấy. Khu vườn, để Đức Như Lai du hành thưởng ngoạn tên là Phổ hoa, cũng là nơi thọ thực của Phật. Đức Phật cùng với Thanh văn và các chúng Bồ-tát ấy, vừa ngồi xuống để thọ thực, thì các cây ấy, liền cong xuống, để đảnh lễ Đức Phật; các hoa quả ấy, tự nhiên rơi vào trong bát của Tỳ-kheo. Khi thọ thực xong, các cây ấy, lại cong xuống đảnh lễ, rồi đứng thẳng như cũ.

Đức Phật bảo:

–Này Tôn giả Mục-liên! Công đức của thế giới ấy vời vợi như vậy. Đức Chúng Hoa Như Lai chính là thân của ta, mãi đến bây giờ, ta vẫn lấy danh hiệu đó, giảng thuyết nghĩa kinh. Điều đó tất cả hàng Thanh văn, Duyên giác không thể nào biết được.

Đức Phật bảo Tôn giả Mục-liên:

–Tại tam thiên đại thiên thế giới ấy, về phía Tây nam, cách xa bảy lần bốn bờ cõi lớn, có cõi tứ phương tên là Tuyền trạch, cứ mỗi một cõi của phương đó có tám vạn bốn ngàn nước; cứ mỗi một nước có tám vạn bốn ngàn vua; cứ mỗi vua có tám vạn bốn ngàn thành, châu, cõi, xóm làng, huyện ấp, quận, nước; dân chúng có đến cả ức trăm ngàn na-do-tha, đầy dẫy, đông đúc. Các vị vua ấy, vất bỏ các pháp sai trái; cứ mỗi vị vua có đến tám vạn bốn ngàn phu nhân thể nữ. Đứng đầu tất cả thể nữ trong nước, là Chân ngọc nữ. Mỗi một vị vua, có năm trăm người con hoặc có một ngàn hai trăm người con; mỗi một vị quốc vương, đều lấy chánh pháp để trị dân, không dùng đao gậy, roi vọt, gươm giáo để tra tấn. Các vua đều dùng chánh pháp giáo hóa dân, không ra lệnh mà dân vẫn tuân theo. Đức Phật ở đó, hiệu là Thích Bảo Quang Minh, là Bạc Như Lai Chí Chân Chánh

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Đẳng Chánh Giác hiện đang thuyết pháp; chỗ Đức Phật ấy du hóa, là tinh xá Tứ phương cõi, hương tòa của Đức Phật ấy cao đến bốn trượng chín thước, cứ mỗi sàng tòa, có mùi thơm ngào ngạt, lan tỏa khắp nơi; ở bốn thiên hạ, có mưa hoa trời, rải trên Đức Thích Bảo Quang Minh Như Lai, có trăm ngàn loại âm nhạc, tự nhiên tấu lên, đất trời bỗng nhiên chấn động mạnh, âm thanh như trời Phạm; Ngài đã tích lũy công đức không thể kể xiết; Đức Phật ấy có trăm ngàn phước đức để chuyển bánh xe pháp, đoan các trần lao, Niết-bàn không như bản, gọi là Tương hộ. Các vị Bồ-tát nghe Đức Như Lai thuyết pháp về tứ đại, có tám vạn bốn ngàn vị vua ở trong cung, cùng với các thể nữ, trai, gái, lớn nhỏ, nghe hiểu đạo nghĩa, đều được xa lìa bụi nhơ cõi trần, sinh các pháp nhãn. Các vợ con của vua ở trong cung và thân quyến vua, đều phát đạo ý Vô thượng chánh chân, đều đồng thanh nói:

–Chúng con hết lòng muốn xuất gia.

Đức Như Lai khuyến khích và ca ngợi họ, khiến họ trong một lúc đều là Sa-môn. Hoặc họ du hóa ở quận, nước, huyện ấp, gò đồng, thôn xóm; đời sống của họ cũng không gieo trồng, lúa gạo tự nhiên hóa sinh. Các trời đều đến để cúng dường. Đức Phật ấy, giảng pháp lần thứ nhất, các chúng Thanh văn đều được chứng quả Tu-đà-hoàn, các Bồ-tát thừa đều đạt được Tín nhãn. Đức Phật ấy thuyết pháp lần thứ hai, các chúng Thanh văn được quả Tư-đà-hàm, các Bồ-tát thừa đều đạt được pháp nhãn nhu thuận. Pháp hội thứ ba, Đức Phật ấy giảng nói về kinh điển, chúng Thanh văn trụ quả A-na-hàm, các Bồ-tát học đạt đến năm thông. Đức Phật ấy thuyết pháp lần thứ tư, chúng Thanh văn được quả La-hán; các Bồ-tát học được pháp Nhãn bất khởi.

Lúc ấy, các người nữ và quyến thuộc ở cung vua, đều chuyển thân nữ thành nam. Họ được các Đức Như Lai thọ ký, sẽ được đạo Vô thượng chánh chân.

Ý ông thế nào? Đức Như Lai Thích Bảo Quang Minh ở cõi nước ấy tưởng là ai khác chăng? Đừng nghĩ như vậy. Vì sao? Vì đó là thân ta, với danh hiệu ấy, ở thế giới ấy, ta thị hiện thuyết pháp là do Đức Như Lai biến hóa ra, chẳng phải là tất cả hàng Thanh văn, Duyên giác mà có thể biết được.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Đức Phật bảo Tôn giả Mục-liên:

–Ở tam thiên đại thiên thế giới này, về phía Tây bắc, cách xa năm mươi lăm lần bốn cõi phương lớn, có bốn cõi phương hiệu là Hương thổ, nơi ấy lấy hương bột chiên-đàn thật tốt ở cõi Diêm-phù-đề làm đất; tại đó, có loại cây, tên là Phổ hương, mỗi cây đều tỏa hương thơm ngào ngạt, lan xa đến bốn mươi dặm; hoa sen tự nhiên lớn như bánh xe, có vô số cánh, hương thơm tỏa khắp, hết sức khả ái, cánh hoa như lụa, mềm mại tuyệt hảo, màu sắc đủ loại, ánh sáng rực rỡ, cao đến hai thước. Ở mỗi hoa sen, mùi thơm ngào ngạt, lan tỏa khắp bốn thiên hạ, hương tỏa rất nhiều, hương làm lâu gác, hương làm nơi kinh hành, trong ao sinh ra hoa sen. Nơi ấy, không có quận huyện, thành ấp, gò đống, thôn xóm; chỉ có đài cao, vô lượng vô ngàn, đầy khắp cõi ấy. Giống như trời Vô kiêu lạc thứ sáu; mọi vật tự nhiên, nhân dân an ổn; việc ăn uống, nơi ở... hoàn toàn không có sai khác.

Tại đó, khi Đức Như Lai thuyết pháp, chỉ dạy cho các hàng Đại nhân trong sạch, bỏ việc làm của hàng Thanh văn, Duyên giác. Bồ-tát thân thông cùng khắp bốn phương, các chúng Bồ-tát không thể nào nghĩ bàn, đạt được pháp nhãn. Trong các Bồ-tát ấy, có một Bồ-tát, tên là Biến Chúng Pháp Vương, chí nguyện cao đẹp, được ba oai thần. Nhân minh thân thông, biện tài siêu việt, đã từng cúng dường, cúi lạy, đem thân quay về với vô số ức trăm ngàn chư Phật.

Bồ-tát Đại sĩ Biến Chúng Pháp Vương, cầu thỉnh Đức Thế Tôn diễn nói kinh điển. Đức Phật liền chấp thuận và tuyên dương nghĩa đạo ấy. Bồ-tát liền ở trước Đức Phật, từ tòa đứng lên, cao đến bốn trăm dặm, từ mỗi lỗ chân lông trong người, đều phóng ra ánh sáng, chiếu khắp thế giới. Hoa sen tự nhiên được hóa sinh rất đẹp, sinh ra vô số trăm ngàn ức cánh, trải khắp cõi đó; hoa sen ấy cao bốn trượng chín thước. Các loại nhạc của cõi trời không đánh mà kêu, phát ra tiếng của tám bộ âm thanh pháp ấn, mỗi một pháp ấn, chứa đựng lời giáo huấn của tám mươi bốn ức kinh điển, mỗi một kinh điển, thu giữ hai vạn hai ngàn lời dạy sáng suốt, tỏa hương từ trong hư không tự nhiên phát ra; có chín mươi sáu trăm ngàn ức người, lập được không thoái chuyển, sẽ thành đạo Vô thượng chánh chân, đều mau đạt được pháp Nhãn bất khởi. Các Bồ-tát như vậy có mặt khắp cả cõi đó.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Nhân dân tại đó, không có đui điếc, cũng không bị què quặt, cũng không bị nạn sắc xấu, như bần, không bị nghèo khổ. Chúng Bồ-tát tại đó, có ba mươi hai tướng tốt, để trang nghiêm thân mình, không có thú vui nào khác, chỉ lấy pháp làm niềm vui; cũng không ăn uống, lấy món ăn thiền định để cúng dường. Tại đó không có tám nạn xứ và đường ác. Nếu lúc mạng đã hết, họ chẳng về đâu cả, chỉ trở về con đường của Phật.

Đức Phật nói:

–Này Mục-liên! Ý ông thế nào? Đức Như Lai Thích Hiền Quang Minh ấy, chính là thân của ta vậy. Đức Như Lai ở tại đó đã biến hóa cảm động, chẳng phải là chỗ cho tất cả Thanh văn và Duyên giác có thể biết được.

Đức Phật bảo Tôn giả Mục-liên:

–Tại tam thiên đại thiên thế giới này, về phía Đông bắc, cách xa bốn mươi hai lần, bốn phương cõi lớn, đặc biệt có một cõi lớn tên là Chí nguy; nhân dân tại đó rất dâm, nộ, si, nhiều tệ ác, bần sần, tham lam, tay cầm dao gậy, không có niềm tin, ganh ghét, phạm giới, sân hận, đa phần cậy thế, biếng lười, cao ngạo, buông lung tâm ý, mà chẳng an lành, chấp có tôi, ta, tham người và thọ mạng, lại không có trí tuệ, chẳng biết thời tiết, không biết hổ thẹn, chí tánh thô bạo, chẳng biết kính nhường; chúng sinh tại đó, hình dáng xấu ác, nhỏ mọn, thấp hèn, bươi móc chuyện tốt xấu của nhau, muốn làm hại nhau, thích mắng chửi, chê bai lẫn nhau; mưa gió không đúng thời, đem lời tà ác dạy cho nhau; mặt đất cứng rắn, thô ác, gai cỏ dơ bần lan khắp mặt đất. Nhan sắc hình thể của nhân dân tại đó in như dầu mè, cây cỏ có màu xám tro, y phục thô xấu, đồ ăn uống thô lậu, bần cùng, khốn ách, đất ở đó gọi là Thất hung, nhân dân có ý nghĩ kiêu căng, là bè đảng của nhân dân cung điện trời. Nếu họ được tiền tài châu báu, đều bị tịch thu bỏ vào kho tàng của vua. Nhân dân ở đó, gặp các thứ khổ ách trừng phạt, bị gây phan đau đớn, chỉ thuần như vậy mà thôi.

Đức Phật nói:

–Này Mục-liên! Nhân dân cõi ấy hiện đang khổ sở, hoạn nạn như vậy. Nếu lúc mạng hết phải đọa vào địa ngục, ngạ quỷ và súc sinh.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Đức Phật ở cõi đó, hiệu là Tâm Niệm Mẫn Ai Như Lai, là bậc Chí Chân Chánh Đẳng Chánh Giác; lúc giảng nói kinh pháp, thì hiện ra mười tám cách biến hóa, để dạy chúng sinh; suốt trong bảy trăm năm vẫn không có một người thọ học giáo pháp. Nhưng Đức Phật Thế Tôn ấy, vẫn không lười biếng, chán nản, Đức Phật ấy phát khởi lòng thương lớn, càng diễn giảng kinh điển nhiều hơn. Những lúc Đức Phật vào huyện, ấp, xóm làng, các cõi trong nước, nhân dân nhìn thấy Đức Phật, thấy đều chửi mắng, chê bai, làm nhục, thóa mạ, liệng đá, ném gạch, đánh Đức Phật. Đức Như Lai tôn kính ấy, vì muốn khai hóa cho họ, nên chẳng lui bước.

Đức Phật lại diễn nói kinh điển trong suốt bảy trăm năm nữa. Có tám mươi bốn na-do-tha người được chứng quả La-hán; quả Tư-đà-hàm, Tu-đà-hoàn, quả nào cũng có tám mươi bốn na-do-tha người chứng đắc. Chỉ trong một ngày, mà họ đều làm Sa-môn, thành tựu việc thọ giới. Tất cả hàng Hữu học và Vô học, suốt trong ba tháng không thích đàm luận những việc khác, mà chỉ trong một ngày đều vui Niết-bàn.

Tiếp theo, Đức Như Lai vẫn còn tại thế, lại có năm người học Bồ-tát thừa; có những người, kiếp trước đã từng gần gũi với các bậc giác ngộ khác, sinh vào cõi Phật ấy, nhờ gặp sự khổ não, nên được nghe Phật giảng nói kinh pháp.

Tôn giả Mục-liên bạch Đức Phật:

–Bồ-tát ở cõi đó vì tội gì mà phải sinh vào cõi tặc ác ấy?

Đức Phật bảo Tôn giả Mục-liên:

–Bồ-tát vì bốn việc, nên phải sinh vào cõi tặc ác, để chịu sự khổ hoạn.

Những gì là bốn?

1. Giả sử Bồ-tát chỉ thích lợi dưỡng cúng dường, không học đạo pháp, phải sinh vào chỗ ác ấy.
 2. Bồ-tát lại thích việc chê bai chánh pháp, tự mình đã không chịu học, lại còn khiến cho người khác không được thọ trì.
 3. Bồ-tát la mắng, đánh đập kẻ khác vì không chịu cùng mình phỉ báng chê bai.
 4. Bồ-tát không biết giữ gìn thân, khẩu, ý.
- Vì bốn pháp ấy, nên phải sinh vào chỗ ác, chịu sự khổ não.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Đức Phật nói:

–Đức Phật giảng nói kinh pháp tại thế giới ấy, chính là thân của ta vậy. Với oai thần hiện ra biến hóa cảm động của Như Lai, chẳng phải tất cả hàng Thanh văn và Duyên giác là có thể biết được!

Tôn giả Mục-liên bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Đức Như Lai Chí Chân chỉ ở tam thiên đại thiên thế giới này, hiện ra làm việc Phật, hay còn ở các cõi Phật nước khác nữa?

Đức Phật bảo Tôn giả Mục-liên:

–Nay ông đã thấy Đức Thế Tôn thị hiện nói pháp cho hàng Thanh văn. Ta lại còn đối với tam thiên đại thiên thế giới, trăm ngàn ức bốn cõi lớn, tùy theo sự ưa thích của từng người, xem xét kỹ cái gốc của tâm họ mà thuyết pháp.

Lại nữa, Đức Phật đối với tam thiên đại thiên thế giới này và bốn cõi phương lớn này; hoặc đã dùng sắc tướng của Phạm thiên mà thuyết pháp; hoặc là hình tướng của Như Lai mà hiện thân giáo hóa; hoặc hiện thân bạch y, không đắp ca-sa; hoặc hiện thân Đế Thích mà thuyết pháp; hoặc hiện bốn vua Chuyển luân thánh vương. Như vậy, là đã làm tất cả mọi phương tiện quyền biến, để nói kinh điển. Đức Như Lai ở tam thiên đại thiên thế giới này, đều tùy theo tâm ưa thích của những loại chúng sinh đang được hóa độ mà thuyết pháp, mà khai hóa cho họ và ở vô lượng cõi Phật những phương khác cũng vậy. Tất cả hàng Thanh văn và Duyên giác thừa, không thể nào biết được. Giống như mặt trời, mặt trăng, tuy không di động, mà ánh sáng hiện khắp ở huyện ấp, làng mạc, thôn xóm, gò đồng, hải đảo, cảnh giới trong nước. Đức Như Lai cũng vậy, tự ở cõi Phật, không có lay động, đều hóa hiện ở vô số cõi nước của chư Phật, tùy theo tâm nguyện chúng sinh mà hiện thân giảng nói kinh điển.

Tôn giả Mục-liên bạch Đức Phật:

–Bạch Thế Tôn! Đức Phật hiện nay, làm sao để biết là thật, là đang ở trên trời Đao-lợi, ở cõi Diêm-phù-đề, ở trong cung chư Thiên, ở cõi tam thiên đại thiên thế giới, hay tại thế giới của Phật khác, phương khác để thuyết pháp chẳng? Thưa đáng Thiên Trung Thiên!

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Làm sao để biết đó là chân Phật, ban cho những phước hựu to lớn không thể có hạn lượng của Phật?

Đức Phật bảo Tôn giả Mục-liên:

–Nay ta hỏi người, tùy ý mà trả lời. Ý ông thế nào? Nếu như huyễn sư, hóa làm một người hóa, vậy người hóa đó là nam hay nữ, làm sao để biết cho đúng?

Tôn giả Mục-liên đáp:

–Người đó không có thật, thưa Thiên Trung Thiên: Vì sao vậy? Vì do sức chú thuật biến ra, thật ra không có, không thể phân biệt để biết được.

Lại hỏi:

–Này Mục-liên! Điều được giáo hóa ấy, vậy có thể biện được chăng?

Thưa rằng:

–Biện được, thưa Thiên Trung Thiên!

Đức Phật nói:

–Như vậy, tất cả các pháp cũng như huyễn hóa, không thể phân biệt để biết, hoàn toàn không có sai khác, cũng không làm ra, giống như huyễn sư, do sức chú thuật biến hóa đủ thứ, đã biến hóa ra, thì hoàn toàn không có sai khác. Oai sức Phật cũng như vậy, dùng Thánh trí tuệ, hiện ra cùng khắp các cõi nước của Phật, tạo những việc làm bình đẳng, không có sai khác, đều là việc Phật. Nếu ai cứng dướng cho các Đức Phật ấy, để xây dựng ruộng phước, thì số lượng phước đức như nhau, chư Phật Thế Tôn không có sai khác. Tất cả pháp đều không chỗ sinh, cũng không thật có, giống như huyễn hóa, các pháp khác cũng không có sai khác.

Đức Phật bảo:

–Này Mục-liên! Đức Như Lai chỉ mới khởi ý, thì trong mỗi lỗ chân lông, hiện ra hằng hà sa Đức Như Lai Chí Chân, đủ ba mươi hai tướng tốt, hình dáng tự nhiên, đầy đủ sự tốt đẹp, tùy hình mà hóa, thuyết pháp cùng khắp; miệng Phật nói ra đủ sáu mươi âm thanh. Tất cả Như Lai đều hiểu rõ tâm hạnh của chúng sinh. Nếu tâm ý chúng sinh mà tốt, thì Phật tất sẽ biết được cội nguồn, thuận theo các chúng sinh mà thuyết pháp. Khi Phật thuyết pháp, chúng sinh mà thọ trì thì đều trừ được khổ hoạn. Các Đức Như Lai ấy, đều dùng ba

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

phẩm, để cảm động, biến hóa, nói các kinh pháp. Các ngài đều dùng bốn biện phân biệt tuệ, để hiện oai đức của Đức Phật.

Này Mục-liên! Ý ông thế nào? Vì sao, Đức Như Lai có oai dung, hình tượng, tôn quý bậc nhất, bước đầu rất tối thắng? Đó là Hóa Phật chăng? Hay là Đức Phật đã hóa Như Lai?

Tôn giả Mục-liên đáp:

–Bạch Thiên Trung Thiên! Không có sự cao thấp. Vì sao? Vì đã có sự biến động, thì hoàn toàn không có sai khác. Cho nên không khác nhau về nhan sắc hình dạng, oai dung, biện tài, thánh đạt, thần túc, thuyết pháp, sự độ thoát, không thể phân biệt để nói là có khác nhau.

Đức Phật dạy:

–Cho nên, này Mục-liên! Phải quán như vậy: Nếu có pháp tự nhiên hóa hiện thì không có sai khác, không thể biết riêng biệt.

Đức Phật nói:

–Này Mục-liên! Giả sử hiểu được các pháp tự nhiên hóa ra, thì không phân biệt, nói là khác với phàm phu, huống chi là Phật pháp! Vì sao? Tất cả các pháp đều vốn trong sạch, các pháp đều là không; vì người mê hoặc, nên mới trụ nơi các tướng, rồi cho là đúng, hay không đúng, theo sự vui thích, rồi chạy theo nó. Mà pháp giới ấy, thì không có chỗ khởi, cũng không có chỗ diệt, pháp giới bình đẳng, Như Lai khéo biết. Nếu ai hiểu nó, đều có thể đứng trước chúng sinh ở Diêm-phù-đề, hóa hiện hình tượng tướng tốt của chư Phật và các Tỳ-kheo, khiến cho nhân dân không hiểu biết được rõ biết.

Này Mục-liên! Chúng sinh đó là người Diêm-phù-đề vậy. Các Như Lai khiến cho nhân dân, chư Thiên và các chúng sinh, bạn bè họ, hiện nhập vào một lỗ chân lông; biến hóa, thị hiện ở trong loài người và các Thánh chúng; mà loài người thì không ai có thể thấy được, biết được là nhập vào nơi đâu.

Này Mục-liên! Giả sử các loài chúng sinh, ở tam thiên đại thiên thế giới này, làm cho dần dần đều được thân người; tất cả chúng sinh, Tỳ-kheo, Thánh chúng, nhân dân và các bè đảng, được Đức Như Lai khiến cho hiện ở trong một lỗ chân lông, không thể biết nhau, vì sao mà nhập vào được.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Này Mục-liên! Hằng hà sa số các cõi nước của Phật ở phương Đông và thế giới của các loài chúng sinh trong mười phương chư Phật; với vô lượng thế giới đó, tất cả đều biến để được làm thân người, Đức Như Lai làm cho tất cả nhân dân và các Thánh chúng nhập vào trong một lỗ chân lông và khiến cho chúng sinh biết chỗ nhập vào, các loài chúng sinh ở mười phương, trong hằng hà sa cõi nước của các Đức Phật, cũng vậy.

Đức Phật nói:

–Này Mục-liên! Hiện tại, Đức Phật với cặp mắt không bị trở ngại đều thấy cõi nước các Đức Phật ấy, Phật cũng hay dùng Phật nhãn Thánh đạt đầy đủ, chỉ bày bao nhiêu là thần biến, để làm thí dụ, cho dù trong trăm ngàn kiếp, nói về cõi nước của chư Phật, cũng không thể nói hết. Vì các cõi nước của Phật là không có hạn lượng.

Lại nữa, tất cả chúng sinh trong các cõi nước ấy, Phật đều khiến cho được đắc đạo, giống như Duyên giác mà không thể biết được số lượng bao nhiêu; huống chi là hàng Thanh văn! Chỉ có Đức Như Lai, mới có thể biết được, cõi nước ấy nhiều hay ít, rộng hay hẹp, lớn hay nhỏ, xa hay gần, sâu hay cạn, từng phần nhỏ lông, tóc, phân rõ từng vi trần; Phật khiến cho vô lượng vô số, hội chúng, nhiều không thể kể được, như cát của sông ngòi trong tam thiên đại thiên thế giới, chứa đầy vi trần; nhưng với Phật nhãn thì không cùng tận, vì dùng thánh đạt không chướng ngại nên đều thấy tất cả. Các cõi nước chư Phật, còn nhiều hơn thế nữa. Các chúng sinh, trong các cõi Phật này, không có hạn lượng. Cõi người như vậy, chúng sinh rất nhiều, nhiều hơn cả đất đai. Nếu các chúng sinh ấy, dần dần được làm thân người, tất cả đều được làm Chuyển luân thánh vương, mỗi một vị Thánh vương, với số quyến thuộc như số chúng sinh, cũng lại như vậy. Tất cả Thánh vương các quan và quyến thuộc họ; Như Lai đều có thể hiện nhập họ vào từng lỗ chân lông, cùng các Thánh chúng, mà họ đều không hay, không biết đã bị nhập vào, nhưng đều thấy tất cả lỗ chân lông của Như Lai hiện khắp thân Phật, cùng với Thánh chúng. Đức Như Lai đã biến hiện oai thần, nhưng họ hoàn toàn không bị hao tổn. Chính vì tất cả số kiếp không thể tính được, sự hiện thân biến trong số kiếp là vô hạn lượng; ánh sáng, oai thánh,

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

đạo đức của Như Lai là không thể kể hết, do oai thần cao đẹp với vợ của Phật, mới làm được như vậy.

Ý ông thế nào? Các Chuyển luân vương cùng với bảy báu, công đức họ đạt được, có tăng nhiều không?

Thưa rằng:

–Bạch Thiên Trung Thiên! Thật nhiều, thật nhiều, điều ấy an trụ vô lượng.

Đức Phật nói:

–Này Mục-liên! Nay ta nói cho người biết, giả như tất cả loại chúng sinh kia, đều là Chuyển luân thánh vương, cùng với phước bảy báu tập hợp lại, cũng không bằng phước của một sợi lông Như Lai đã thành tựu tròn đầy, niềm vui phước lành của Ngài còn vượt xa hơn nữa, không thể ví dụ được.

Bấy giờ Hiền giả Mục-liên bạch Đức Phật:

–Kính bạch Thế Tôn! Con tuy được trí tuệ khéo tốt và các phước khác. Nhưng Đức Phật là Pháp sư Thánh Tôn, có oai thần tốt đẹp vô lượng, nên mới được như vậy; oai đức mình đạt đến chỗ sáng không cùng, rạng rỡ, huy hoàng, sáng rọi vô biên, không thể cùng tận.

Lại nữa, bạch Thiên Trung Thiên! Những điều ngài đã hưng tạo, không hề bị hao tổn; đối với tất cả pháp, chẳng pháp nào mà không thông đạt. Con đã đánh mất trí tuệ vô ngại như vậy. Nếu có chúng sinh, được nghe những điều của Phật đã làm, với oai thần biến hóa, một lòng lắng nghe nghĩa của một câu nói, sẽ được niềm vui tốt lành vô cùng. Huống chi họ có thể tin và thọ trì, đọc tụng, thì liền được đầy đủ thần túc, phát khởi đạo Vô thượng chánh chân. Những người như vậy, sẽ đem thân quay về với Thiên Trung Thiên, không còn có sợ hãi, không còn nghi ngờ là sẽ rơi trở lại vào đường ác nữa.

Bấy giờ, hàng Trời, Rồng, Thần, Thích, Phạm, Tứ Thiên vương, theo Đức Thế Tôn, nghe Phật giảng dạy, đã thấy sự hiện rõ, cảm động, biến hóa của Phật; nên khác miệng mà đồng âm cùng thưa:

–Nam-mô chư Phật, quy mạng Thế Tôn! Giả sử có người hay phát tâm ý trong sạch này, chúng con sẽ đều quy y mà đảnh lễ, làm cho đại đạo lớn mạnh và vị ấy cũng sẽ đạt được đạo lớn này. Nếu họ

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

biến hóa giống như Đức Như Lai, làm cho cảm động, thì chúng con cũng sẽ không nghi ngờ, không do dự trối buộc.

Bấy giờ, hàng Trời, Rồng, Thần, Kiên-đà-la, Thích, Phạm, Tứ Thiên vương, năm vóc cúi sát đất, đem thân nường về kinh này. Họ dốc lòng cung kính, cúi đầu lạy Phật. Khi ấy, trăm ngàn loại âm nhạc, tự nhiên tấu lên, hoa sen xanh được rải tung lên, hoa phù dung cõi trời thì cành hoa trải khắp trời Đạo-lợi.

Khi Đức Phật nói kinh này, có bảy mươi hai trăm triệu trời, người, từ xưa đến nay, chưa từng khởi tâm đạo, bấy giờ đều phát đạo ý Vô thượng chánh chân, họ đều tự nói:

–Đời sau, chúng con sẽ ở trước nhân dân của cõi trời, cõi nhân gian mà tuyên bố mở bày, hiện ra tiếng rống đại sư tử cũng như ngày hôm nay, Đức Như Lai đã làm, để phát triển hơn lên tiếng sư tử rống to lớn của Đạo sư.

Lúc ấy, vị trời Nguyệt Thị bạch Đức Phật:

–Nếu có tộc tánh nam hay tộc tánh nữ nào, thọ trì kinh điển này, đọc tụng, hay rộng nói cho người khác, thì được phước đức như thế nào?

Đức Phật nói:

–Giả sử có tộc tánh nam hay tộc tánh nữ nào, thọ trì, đọc tụng kinh điển này, rồi nói cho người khác nghe, họ sẽ luôn được gặp Tam bảo, mà không bị đứt đoạn. Vì sao? Vì người nghe kinh này, sẽ không phát tâm Thanh văn, Duyên giác, mà chỉ phát đạo ý Vô thượng chánh chân. Vì sao? Vì người có học kinh này, họ sẽ đạt được nghĩa sâu xa cao đẹp nhất, các căn thông tỏ, chẳng có gì mà chẳng tin ưa.

Cho nên, này Thiên tử! Phải nên xem xét như vậy: Nếu ai thọ trì, đọc tụng, kinh điển này, tức là đã bảo vệ Tam bảo, không để cho đoạn mất. Ý Thiên tử thế nào? Người bảo vệ giữ gìn Tam bảo, không cho bị đoạn mất, thì giả như có một ngàn Đức Phật, đều thọ một kiếp, các ngài khen ngợi công đức của người ấy có hết không?

Thưa rằng:

–Không thể hết được, thưa Đấng Thiên Trung Thiên!

Đức Phật nói:

–Vì vậy, này Thiên tử! Phải hiểu rõ rằng, nếu có người thọ trì

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

kinh điển này, thì phước đức của người ấy là không thể lường được.

Lúc đó, Bồ-tát Từ Thị bạch Đức Phật:

– Bạch Thế Tôn! Kinh này tên gọi là gì? Làm sao để phụng trì?

Đức Phật bảo Bồ-tát Di-lặc:

– Kinh này gọi là Đạo-lợi Thiên Phẩm Phật Hiện Cảm Động Oai Thần Chi Biến. Phải như vậy mà thờ phụng.

Đức Phật nói:

– Nay Từ Thị! Các ông phải siêng năng thọ trì, đọc tụng, giảng thuyết kinh này, hoặc phân biệt, giải nghĩa cho người khác nghe, khiến họ được nhiều thành tựu. Nên lưu truyền ban phát kinh điển này cho nhân dân trong thiên hạ, vì kinh này khó mà được gặp.

Đức Phật dạy như vậy xong, Thiên tử Nguyệt Thị, Thiên tử Nguyệt Thượng, Bồ-tát Từ Thị, Hiền giả Mục-liên, các Trời, Rồng, Thần, A-tu-luân và nhân dân thế gian, không ai mà không vui mừng, cùng nhau đảnh lễ Đức Phật rồi lui ra.

